

BÊN ANH LẦN CUỐI

Nguyễn Văn Trang

Và chúng tôi ngẫm hiểu đây là đêm cuối cùng hai đứa tôi được sống bên nhau.

Nàng bật ngồi dậy lúc trăng lên muộn xé ánh sáng rặng cửa qua song cửa sổ nhìn ra ngõ đêm vắng lặng. Những chấn song tạo hình rào chắn ma quái, thô kệch, đen đúa, lung linh xò rộng ôm quần lên nền da trắng sáng như cổ giữ nàng lại bên tôi. Em đi, anh nhé! Chắc giờ này ông ấy sắp về.

Nàng cuốn quần áo vào lòng, chống tay ngồi tựa gối, cúi mặt. Tôi nằm yên, mân mê cánh tay nàng. Cánh tay nuột nà lụa mỏng vẽ viền thanh tú đầy gợi cảm trong đêm trăng lên trễ nải rót ánh sáng trong trẻo vào căn phòng mờ ảo. Căn phòng biệt lập, khá tiện nghi, nằm trong hẻm cụt. Nàng trả lại chủ, vào công ty ở dãy nhà dành cho ban giám đốc, nhưng chưa hết hạn trả trước nên cho tôi tạm trú tịnh dưỡng vài hôm.

Nhiều lần trước đây, với tư thế vô tình nào đó của nàng, tôi bắt chợt ma sát một góc độ mượt mà như tay chụp ảnh chuyên nghiệp rồi lưu giữ hình tượng này rất lâu nơi tôi. Nó bầu bím dai dẳng, ẩn mình trong góc khuất, để sẵn sàng phơi bày cho tôi chạm được nàng mỗi khi xa vắng và vấp ngã trong đời.

Tôi mê toi, lăn lốc với ảo ảnh để tự xoa dịu cơn đau khi ngồi chờ nhập viện. Bóng người chập rập qua lại. Là những thân gỗ di dịch và đổi màu. Như gió lùa lá khóc giữa rừng cây xôn xao tiếng người. Bệnh nhân số 190 vô. Hết giờ. Tôi số 191. Chờ từ sáng sớm. Xin cô cho khám thêm một người. Dang ra. Chiều khám tiếp. Phía sau anh còn cả núi người. Biết không? Nhưng tôi sốt cao lắm. Choáng váng. Tường vách quay quay. Nè! Đứng xích ra cho tôi kéo cửa lại được không? Trai trẻ mà cứ đứng đó lải nhải. Hứ!

Tôi không bao giờ khen nàng đẹp như bạn bè cùng lớp nàng hay những chàng trai khác trong làng. Nhưng chắc chắn nàng cảm nhận ra mình là người con gái nhan sắc lúc tôi bắt nàng ngồi yên, đứng yên hay nằm yên để tôi thần thờ ngắm nhìn trong im lặng. Rất lâu như thế, đến nổi lắm lúc nàng bực dọc. Em mới lắm rồi. Anh kỳ cục. Hai tay em in tím dấu răng của anh. Nè! Thấy chưa? Con ma cà rồng của em. Con sao vậy? Má cứ theo em tra hỏi hoài. Con bị ma cắn đó má ơi! Ờ...ờ. Có lần ông thợ mộc khuyên má nên đổi cây đòn vông trên trần giường phòng con. Ông ấy bảo cây gỗ này rất quý nhưng tiếc cái là hồi lúc còn trong rừng nó bị con chim cú chết rũ trên cành nên gác kèo trủng phòng ngủ thường mang lại ác mộng. Đôi khi hồn nó bay sà xuống cắn người, nhưng vô hại. Má thấy không nên phá vỡ khung sườn để chỉ thay cây đòn vông bằng gỗ kém chất lượng, không đồng bộ. Mà tìm đâu ra loại gỗ quý hiếm này nữa. Ngày xưa, ông con mua lớp gỗ này về chất lên xe bò bằng tất ngã ruộng kéo tới nhà. Xe gỗ quá nặng. Phần bị người lái xe đánh thục. Con bò hộc máu sụm chết trước sân. Đó là điềm gở. Ông con cho ngâm gỗ dưới ao sau nhà chờ coi tuổi, coi ngày để sau này moi lên cất theo kiểu ý của ông. Mà cho tới lúc nhắm mắt xuôi tay, ông con có thấy được cơ ngơi này ra sao đâu? Thôi. Em đi nhé. Trễ lắm rồi.

Rồi nàng cúi mặt hôn tôi thật lâu, xò ngón làm thành những chiếc răng lược mềm mại ru tình cày xới lên tóc tôi. Choàng tay siết chặt sau lưng, tôi nghe nhịp thở và hơi nóng của nàng dội ngược. Không nghe nàng nhắc lại ông ấy sắp về.

Ngày cũ, tôi chèo đò dọc đưa học sinh cấp 3 từ rạch Bàn ra tận chợ thầy Cai đi học. Rạch Bàn chạy ngoằn ngoèo giữa rừng lá bạt ngàn, vắng vẻ mà thấy vui. Chúng tôi quen từng con nước lớn, ròng, từng khúc quanh bẻ lái gắt, từng quây dừ nước mới chum hình thoảng hương quén tiếng ong vo ve.

Chờ khi già múi tấp ghe lại tách bở chia phần, giành giựt, trêu chọc, hát cười. Bao giờ tôi cũng cạy những múi ngon nhất cho nàng. Cơm dừa mềm giòn, ruột thơm nước thơm ngọt. Ê! Coi kìa. Tụi bây ơi! Chàng sắp sửa dứt cho nàng ăn nè nhen. Trời vẫn vũ, kéo mây đen kịt. Nàng kéo nón lá che mặt thẹn thùng ửng đỏ. Chiếc nón má chằm bằng lá dừa nước màu trắng ngà không sáng như lá buông mà sao lộng lẫy vô cùng. Má chằm chút từng đường kim mũi chỉ còm cõi bên ngọn đèn dầu lặng lẽ qua đêm. Nàng khoe má dày công làm duyên cho con gái mình như vậy. Như chỉ để cho riêng tôi nhận ra nét đẹp mộc mạc đầy lao lung đang che chắn duyên nét mặn mà căng tràn yêu thương trôi qua mái tóc rớt khỏi vành nón đầy gợi cảm. Là chiếc nón của người tôi yêu. Là chiếc nón của quê hương còn đầy kham khổ nhưng thơm tho mùi quây dừa nước mới trở nụ.

Tôi thi rớt đại học về đây chèo đò mướn cho ông Tư Quạ. Nhà cửa vắng que. Con cái tuôn ra thành phố làm đủ thứ nghề kiếm sống bỏ ông Tư nằm chèo queo một mình khi trái gió trở trời. Niềm vui duy nhất còn lại của ông Tư là con quạ lột lưỡi biết nói. Giọng nó khàn khàn, ồ ề, già chát như ông. Bọn nhóc lỏi xóm thường bắt cào cào, cóc nhái, dế nhũi đút vào lồng cho ăn. Nó biết nói “Cám ơn”. Nhiều khi vừa cho ăn, tụi nhỏ vừa lấy que chọc, nó chửi “Đồ chó đẻ”. Mới cho ăn xong sao mày chửi tao. Đồ phản bội. Và nó vỗ cánh, xù lông, chửi lại “Đồ phản bội”. Bọn nhóc vỗ tay cười sặc sụa. Ông Tư chống gậy bước ra xua xua lũ trẻ. Đừng dạy nó chửi bậy bạ nhe mấy con.

Anh Hai Lượm làm việc trên xã bằng đồng, lội lung cả buổi mới tới nhà nhắc nhở. Ông Tư ơi, ông Tư! Ghe để trong ụ nằm không thì được. Chớ đẩy ra sông làm đồ dọc chớ học trò đi học là phải đăng ký đảng hoàng đó nhen. Ông Tư còm lưng, tay lần vách quơ gậy xua xua anh Hai. Nè! Nè! Đăng ký để đóng thuế hả con? Nói cho mày biết tao đi du kích

hồi mày còn chưa đẻ. Địch bắt được tao dẫn về bót đánh mềm xương vì tao không chịu chiêu hồi, không làm điếm chỉ viên cho tụi nó. Hồi năm, tụi nó mở chiến dịch Phụng Hoàng đem trực thăng bắn chết nhiều du kích trốn trong rừng lá. Vậy mà khi tao được thả ra, ai cũng nghi tao chỉ điếm cho giặc giết chết đồng đội mình. Cho tới giờ, tao không được hưởng chế độ thương binh liệt sĩ gì ráo trọi. Cũng vì lý lịch của cha mà con tao phải bỏ xứ ra đi mần ăn tứ phương. Bây giờ tao thân tàn ma dại, chỉ còn chiếc ghe này thuê người chèo đò kiếm sống qua ngày. Mày về nói với tụi ở trên tao không đăng ký con mẹ gì hết. Nghe rõ chưa con?

Hai Lượm ngồi chưa nóng đít, vội đứng lên gãi gãi đầu. Con làm theo lệnh trên. Có biết ắt giáp gì đâu nà. Để con về trình lại xem sao.

Anh Hai vói tay vỗ vỗ vào lồng con quạ. Nó xù lông chửi liền “Đồ phản bội! Đồ phản bội!”. Anh Hai bỏ đi một nước. Giỏi đó nghe con. Ông Tư cho nó con châu chấu. “Cám ơn nội! Cám ơn nội.” Ông hả hợng cười trống rỗng, văng nước miếng tùm lum.

Cơn bão thổi thốc khi chỉ còn một khúc quanh nữa là trở ra sông lớn. Nhà cửa lưa thưa. Gió cào cuộn ngọn rơm bay lên vung vãi mịt mù san dã. Gió ngược dồn sức đánh lập phập vào tấm bạt nylon trùm phủ bọn học trò xô mũi ghe đâm ngang. Tôi lính quýnh rà chèo giữ thăng bằng. Quai chèo vụt đứt ngọt, hất tôi té chúi nhủi. Học sinh nháo nhào la hét. Ghe lật chìm theo con nước chảy xiết đập ra sông lớn. Chỉ có nàng là không biết lội. Tôi bơi theo một đoạn khá xa mới vớt được nàng, cồng chạy xốc nước và đặt nằm trên bãi cỏ ướt làm hô hấp nhân tạo. Nàng ói phộc khắp mặt tôi, hồi đôn sau cơn thổ nhật. Nón em. Chiếc nón lá đâu anh? Anh sẽ trở lại tìm cho em. Nó trôi quanh quần đâu đó thôi.

Bọn trẻ vớt vát mớ tập vở nhầy nhựa chạy lên bu quanh bãi cỏ. Có sao

không? Nó tỉnh lại rồi. Anh hùng cứu mỹ nhân kia. Tình quá tui bây ơ!

Nghe đồ chìm, dân trong xóm chạy túa ra tiếp cứu. Ghe của ông Tư nè. Thằng này làm sao biết chèo? Nhìn bộ dạng thư sinh của nó là biết ngay mà. Hề nhau đập cho nó một trận đi. Sém chút nữa ghe trôi ra sông lớn là nó giết hết con cái nhà người ta rồi. Thôi, thôi! Cho tui xin. Rủi ro mà. Ai muốn vậy đâu? Nó cũng chèo chống bấy lâu nay rồi. Im ờ. Có xảy ra chuyện gì đâu? Tui nghiệp. Nó cũng là học trò nghèo lỡ thời lỡ vận thôi. Để tui phụ sắp nhỏ vớt ghe lên. Mấy người về nhà lo chống bão đi.

Anh vớt được chiếc nón lá của em nè. Mềm sụm. Sao em đội được? Không sao đâu anh. Để khô nó sẽ thẳng thốt lại ngay thôi.

Số 191, vô đi! Nằm xuống. Cởi áo ra. Hít thở mạnh. Hả họng. Hả lớn. Nghe chưa? Le lưỡi ra. Cặp nhiệt. Bị thương hàn rồi. Chị ơ! chuyển bệnh nhân này lên phòng số 5. Chặt cứng hết rồi, thưa bác sĩ. Còn mới bị ngộ độc thức ăn chưa về hết. Thì cho nằm dưới nền nhà. Giấy bảo hiểm y tế đâu? Dạ, tôi không có. Anh làm cho công ty nào trong khu chế xuất này? Công ty giày da Trung Quốc. Ừ, biết rồi. Công nhân của công ty này lúc nào cũng xách đít không vào đây trị bệnh. Sao không nói với công đoàn đòi ông giám đốc Liu mua bảo hiểm? Dạ, chuyện đó tôi không biết. Không biết thì đóng tiền trước khi lên phòng. Hứ !

Tuần rồi em về quê thăm má. Ông Tư chết rồi, anh ạ. Chỉ còn con quạ ổ chuồng giữ nhà với cô con gái mới về. Em chạy theo bắt nó nhốt trở lại lồng. Nó bay vụt lên máng xối đứng xù lông chửi em:” Đồ phản bội! Đồ phản bội!”. Nghe nhói tim. Bây giờ có đồ máy đưa rước khách và học sinh chạy sâu vào

ràch Bần. Đi ngang qua bãi cỏ, em rũ rượi nhớ anh. Nhớ nụ hôn đầu tiên anh lôi em ra khỏi cơn mê. Anh đánh thức đời em.

Rồi chiếc nón lá em đâu? Em có đem nó lên đây không? Có. Nhưng khi em được chọn làm thơ ký riêng cho giám đốc, vừa mới vào phòng máy lạnh đặt nón lá dưới nền, ông Liu sấn tới đập dẹp chóp nón, gọi người vào mua cho em chiếc nón hàng hiệu. Có ai ngồi chung xe hơi với giám đốc mà đội nón lá đâu anh? Ban đêm còn chở em đi học thêm tiếng Hoa. Em cũng nói được lôm bôm vài câu rồi. Khi anh khỏe lại, em sẽ nói với ông Liu cho anh đừng khâu kiểm tra chất lượng sản phẩm. Nhẹ nhàng hơn. Lương bổng cũng khá hơn. Có điều, em thành thật khuyên anh, anh đừng xách động công nhân đình công đòi trả tiền tăng ca hay cải thiện bữa ăn như hôm trước nữa. Anh làm vậy, em rất khó xin ông Liu. Thôi. Em đi anh nhé. Ông ấy vừa gọi điện tìm em. Chắc từ nay em khó gặp lại anh. Đừng buồn em nhe anh.

Tôi còn yếu lắm, nhưng để thư lại cho nàng, bỏ đi tìm việc làm ở một công ty khác. Tôi không sao quên được nàng cho dù biết rằng nàng đã là người tình của ông giám đốc. Tôi ngồi bên vệ đường uống ly rau má. Chị bán hàng rong trông vẻ thật quê mùa, thô kệch. Hai ngón chân cái hơi bẻ cong vào nhau. Chị lật chiếc nón lá cũ mềm xuống quạt gió. Phải chăng chỉ có những người giao chỉ như chị mới luôn giữ được hình tượng của quê hương? Những cao ốc quanh tôi đang nghiêng ngả, sụp lún hoang tàn trong cơn động đất. Tôi định thẩn lại để biết mình chưa qua khỏi cơn đau.